

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Στη Χριστιανική μας παράδοση συνήθως υπερτονίζεται η αξία αρετών όπως η υπακοή, η ταπείνωση, η συγχωρητικότητα. Ελάχιστα, όμως, γίνεται λόγος για θετικές αρετές σαν το θάρρος και τον ηρωισμό. Αυτό το θάρρος ήταν που ανάδειξε τις κεντρικές μορφές που σήμερα φέρει στη μνήμη της η Εκκλησία: τον Άγιο Νικόδημο το νυκτερινό μαθητή, τον βουλευτή Ιωσήφ τον από Αριμαθαίας και τις μυροφόρες γυναίκες. Χρειαζόταν θάρρος και ηρωϊκή διάθεση για να τολμήσει κάποιος να απονείμει τις καθιερωμένες από τα νεκρικά έθιμα του Ιουδαϊσμού τιμές σε κάποιον που το θρησκευτικό και πολιτικό κατεστημένο της εποχής είχε καταδικάσει και θανατώσει σαν βλάσφημο έναντι της θρησκείας και σαν επαναστάτη και εχθρό της ρωμαϊκής επικυριαρχίας.

Η λογική και η σύνεση επέβαλε να τηρήσει κανείς αποστάσεις ασφαλείας από ένα τέτοιο επικίνδυνο κατάδικο. Αυτό άλλωστε έκαναν και οι πιο στενοί συνεργάτες του οι λεγόμενοι μαθητές του, που έσπευσαν να εξαφανιστούν δια τον φόβο των Ιουδαίων και των κρατικών αρχών. Τα ιερά πρόσωπα, όμως, τα οποία σήμερα δικαίως τιμώνται, δεν έκαναν το ίδιο. Σ' αυτούς υπερίσχυσε το πρόταγμα της αγάπης προς τον μεγάλο τους διδάσκαλο κι αυτή η αγάπη τους ενέπνευσε το θάρρος και τον ηρωϊσμό, ώστε να εκτελέσουν αυτοί, οι κρυφοί και διστακτικοί μαθητές και οι αδύναμες γυναίκες, το ιερό χρέος προς τον νεκρό, το οποίο δεν τόλμησαν οι φανεροί μαθητές του.

Έτσι οι μεν μυροφόρες έλαβαν ως ανταμοιβή να αξιωθούν να γίνουν οι πρώτοι μάρτυρες και κήρυκες της εκ νεκρών Αναστάσεως του Σωτήρος και όλοι να παραμείνουν τιμητικά στη συλλογική μνήμη ως πρότυπα θάρρους και ηρωϊκής αυτοθυσίας.

Μέσα στην ιστορική της πορεία η Εκκλησία βάδισε και έμεινε όρθια χάρη στο θάρρος και τον ηρωϊσμό των γνησίων τέκνων της. Είχε σε όλες τις ιστορικές περιόδους να αντιμετωπίσει αντίθετες και αντιχριστιανικές δυνάμεις που ήθελαν να ανακόψουν την πορεία της και να ακυρώσουν το λυτρωτικό της μήνυμα. Γι' αυτό χρειάστηκε να αναδείξει τους δικούς της ήρωες της πίστεως οι οποίοι με τόλμη, θάρρος και αυτοθυσία «κατηγωνίσαντο βασιλείας, ειργάσαντο δικαιοσύνην, έπέτυχον έπαγγελιών» και ακόμα «έφραξαν στόματα λεόντων, έσβεσαν δύναμιν πυρός, έφυγον στόματα μαχαίρας ένεδυναμώθησαν από ασθενείας, έγενήθησαν ισχυροί έν πολέμω», για να θυμηθούμε τον υπέροχο ύμνο των ηρώων της πίστεως από την προς Εβραίους επιστολή.

Θα ήταν υποτονικές οι μορφές της πίστεως αν τους έλειπε το ηρωϊκό στοιχείο. Μόνο που μέσα στην πνευματική εποποιία οι χριστιανοί ήρωες έχουν μια μεγάλη ειδοποιό διαφορά από τους ήρωες με τα μέτρα του κόσμου. Ο χριστιανός ήρωας είναι ο μάρτυρας, εκείνος που δεν ασκεί βία σε βάρος των άλλων, αλλά με υψηλό φρόνημα θυσιάζεται για την αληθινή πίστη και το καλό των συνανθρώπων του. Μια τέτοια στάση απαιτεί περισσότερη τόλμη και ηρωϊσμό από εκείνον που έχει όποιος με βίαιες ενέργειες προσπαθεί να επιβληθεί στους άλλους. Ο μάρτυρας χύνει το δικό του αίμα, όχι των άλλων· θυσιάζει τη δική του ζωή, όχι τη ζωή των άλλων. Η θυσία του είναι συνειδητή συμμετοχή στη μεγάλη θυσία του Γολγοθά υπέρ της ζωής και σωτηρίας του κόσμου.

Η Εκκλησία δεν ανέδειξε μάρτυρες μόνο κατά την αρχαία εποχή επί Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Πάντοτε ο συνεπής και γνήσιος χριστιανός καλείται να δώσει δείγματα θάρρους και ηρωϊσμού παλεύοντας έναντι «ἐθνῶν και βασιλέων» και αντιστρατευόμενος προς τας αρχάς και τας εξουσίας του αιώνας τούτου. Έτσι στους μάρτυρες της αρχαίας Εκκλησίας προστέθηκε νέο «νέφος» νεομαρτύρων ματαγενεστέρων εποχών, κυρίως της περιόδου της Τουρκοκρατίας. Τις ηρωϊκές πράξεις των νεομαρτύρων της περιόδου αυτής αποτύπωσε ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης στο «Νέο Μαρτυρολόγιον» η έκδοση του οποίου, που πραγματοποιήθηκε μεσούσης της οθωμανικής τυραννίας, ήταν ήδη μια πράξη αξιοθαύμαστου θάρρους.

Η τόλμη και το θυσιαστικό φρόνημα απαιτείται και στην εποχή μας ώστε η Εκκλησία να συνεχίσει το έργο και τη μαρτυρία της στο σύγχρονο κόσμο.

Βέβαια προς το παρόν τουλάχιστον δεν υπάρχει απροκάλυπτος αντιχριστιανικός διωγμός και η θρησκευτική ελευθερία είναι τυπικά διασφαλισμένη, όμως η ύπουλη εκκοσμίκευση κερδίζει συνεχώς έδαφος και τείνει να εξορίσει από τη ζωή μας τη αίσθηση του ιερού και οσίου.

Μέσα σε μια τέτοια περιορρέουσα πνευματική ατμόσφαιρα ή πιο σωστά αντιπνευματική ατμόσφαιρα αντιλαμβάνεται κανείς τι θάρρος απαιτείται για να πιστεύει κανείς στην «μωρία» του κηρύγματος της Αναστάσεως και να αγωνίζεται να γίνει πράξη και ζωή αυτό το κήρυγμα.

Τέλος τα αντίχριστα ιδεολογικά συστήματα караδοκούν και η σκληρή αντιχριστιανική πραγματικότητα ενδεχομένως να μας θέσει μπροστά σε ανελέητα διλήμματα.

Το φρόνημά μας πρέπει να είναι τέτοιο ώστε να μπορούμε να επαναλάβουμε με τον Απ. Παύλο: «Πέπεισμαι ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωή οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαί οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρῖσαι ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν».